

Hồi 23

*Họa Phước Khôn Lương Ai Nào Biết
Chẳng Hiểu Lòng Ai Đang Nghĩ Gì*

Kim Thế Di càng nghĩ càng thấy lạ, chàng không thể nào dễ được giấc ngủ, còn Lịch Thắng Nam có lẽ vì mệt mỏi quá độ nên đã ngủ thiếp đi. Kim Thế Di lấy một tấm mền mỏng đắp cho nàng, thầm nhủ: “Nàng còn trẻ mà liên tiếp trải qua phong ba bão táp, cũng thật khổ cho nàng?” rồi lại nghĩ: “Trong ba người, mình không thích nàng nhất nhưng lại cứ gần gũi với nàng, ông trời quả thật biết trêu người”. Hình như có giọng nói hỏi chàng: “Này, người có thật là chán ghét ả không?” Kim Thế Di giật mình, cả bản thân cũng không biết tiếng nói ấy phát từ đâu.

Đến gần sáng Kim Thế Di mới mở màng chớp mắt, không được bao lâu thì chàng bừng tỉnh, hình như có người đang cãi nhau. Lịch Thắng Nam đã ngồi dậy, cười nói với chàng: “Chúng ta sẽ có tuồng xem!” thế rồi cả hai bước ra khoang trước, chỉ thấy ba tên ma đầu vây Mạnh Thần Thông, Côn Luân tử nhân nói: “Lão Mạnh, người bảo có thuốc giải, vậy hãy đưa cho ta”. Té ra bọn chúng trúng ngũ độc châm của Lịch Thắng Nam, sau khi trải qua một trận giông bão trên biển, ai nấy đều mệt mỏi rã rời như trải qua một trận bệnh nặng, sức đề kháng trong người giảm xuống, cảm thấy chỗ bị trúng châm nhói đau, xung quanh vết thương của Côn Luân tử nhân đã bắt đầu thối rữa.

Thật ra Mạnh Thần Thông chẳng có thuốc giải, y chỉ biết có loại độc châm này mà thôi. Chỉ vì y muốn lôi kéo bọn chúng đối phó với Kim Thế Di cho nên mới nói gạt rằng mình có thuốc giải.

Mạnh Thần Thông trong lúc nguy cấp đã nảy ra kế, nói: “Thuốc giải của ta đã bị sóng cuốn sạch. Hôm qua sóng to gió lớn, phải lo chạy cho nhanh, làm sao giữ được thuốc giải?” ba tên ma đầu nửa tin nửa ngờ, Vân Linh Tử nói: “Vậy chả lẽ người giương mắt nhìn bọn ta chết? Lão Mạnh, nội công của người thâm hậu, xin tạm thời hãy giúp ta trị thương, dù không tàn phế, ít nhất cũng có thể giữ được mạng”. Mạnh Thần Thông thật sự có công lực làm được điều này, nhưng nghĩ lại, nếu mình ra sức trị thương cho bọn chúng, thì sẽ đánh không lại Kim Thế Di, Kim

Thế Di thừa cơ ra tay, một mình Diệt Pháp không chống đỡ nổi, chắc chắn sẽ bị chàng ném xuống biển.

Đang lúc dẫn đo thì chợt thấy hai người Kim, Lịch bước ra, Mạnh Thần Thông nảy ra một kế, cười ha hả: “Tháo chuông phải nhờ người buộc chuông, Lịch cô nương, chúng ta đã bảo đang ngồi cùng thuyền, không nhớ đến thù xưa, cô nương dùng ngũ độc châm đối phó với họ, nay xin mời cô nương lấy thuốc giải ra”. Ba tên ma đầu cũng có ý này, chỉ là ngại không muốn cầu xin Lịch Thắng Nam, nghe Mạnh Thần Thông nói như thế thì đều đưa mắt nhìn nàng. Lịch Thắng Nam cũng bắt chước như Mạnh Thần Thông, lạnh lùng nói: “Ta bị sóng biển vùi dập, bức tranh cũng nát bét, huống chi là thuốc giải?” ba tên ma đầu đều thất vọng, ai nấy đều nhìn nhau, trong mắt dần dần lộ tia hung quang!

Kim Thế Di chợt nói: “Thắng Nam, hôm thu xếp đồ đạc tôi nhớ cô có một túi thuốc ở giá quần áo khoang sau, cô đi xem thử có thuốc giải ngũ độc châm hay không!” Lịch Thắng Nam rất thông minh, vừa nghe thì biết Kim Thế Di có ý giải vây cho nàng, chỉ là trong nhất thời không hiểu tại sao Kim Thế Di lại muốn cứu ba tên ma đầu, thế rồi mới thuận nước đẩy thuyền: “Được, nếu huynh không nhắc tôi đã quên mất, nói không chừng vẫn còn thuốc giải”.

Lịch Thắng Nam đi ra khoang sau một vòng thì bước ra cười hớn hở: “Cũng may cho các người, thuốc vẫn chưa bị ướt”. Thực ra loại thuốc giải ấy chẳng qua chỉ là vài viên thuốc nhỏ bé, nàng dùng giấy dầu bọc lại giấu trong người, vẫn mang theo bên mình.

Ba tên ma đầu cả mừng, mỗi người uống một viên, Lịch Thắng Nam lại dùng đá nam châm hút kim châm trên người của bọn chúng ra, rồi lại thoa thuốc trừ độc, một hồi sau Lịch Thắng Nam nói: “Các người hãy sờ ở giữa đốt thứ bảy và đốt thứ tám trên xương sống, rồi hít một hơi xem thử”. Ba tên ma đầu làm theo lời nàng, chợt cảm thấy chân khí thông suốt, không còn cảm giác đau đớn nữa. Ba người này biết Lịch Thắng Nam đã giải độc cho mình, bất đồ rất cảm kích Kim Thế Di, nổi oán hờn đối với Lịch Thắng Nam cũng giảm đi rất nhiều.

Đến trưa thì có một trận giông bão, Kim Thế Di gọi Diệt Pháp hòa thượng xuống, đích thân cầm bánh lại, Lịch Thắng Nam thì vội vàng thấy hai lu nước ra để trên đầu thuyền, Kim Thế Di cầm vững bánh lái, con thuyền không nghiêng ngả như hôm trước, không bao lâu thì gió mưa ngừng, hai cái lu cũng đầy nước, mọi người đã có nước ngọt, không cần ăn cá sống nữa.

Thế là Kim Thế Di, Lịch Thắng Nam cùng bọn ma đầu đi trên một chiếc thuyền, đôi bên chẳng xâm phạm gì nhau. Mọi người đã dần thân thiết nhau, tình

cảm tốt hơn lúc trước. Chỉ có Diệt Pháp hòa thượng thì cảm hận Kim Thế Di buộc hai tên học trò mắng mình, cho nên vẫn cứ lạnh lùng với chàng. Hình như Mạnh Thần Thông đối với Kim Thế Di rất tốt, có lúc còn đàm luận võ công với chàng. Song bề ngoài là mọi tuy rất tốt với nhau nhưng trên thực tế thì vẫn đề phòng nhau.

Đi được nhiều ngày thì ba tên ma đầu ở miền Tây Tạng dần dần quen với sóng gió trên biển, Kim Thế Di cũng dạy bọn chúng cầm bánh lái chèo thuyền, vì thế có thêm vài người thay phiên nhau lái thuyền, Kim Thế Di cũng đỡ mệt hơn, chỉ nghe gặp sóng to gió lớn thì chàng mới đích thân cầm bánh lái.

Hơn hai mươi ngày trôi qua, hôm nay Kim Thế Di đứng ở trên đầu thuyền nhìn ra xa, chỉ thấy ở đằng đông có xuất hiện một mảng màu xanh lục. Kim Thế Di kêu lên: “Đó chính là hòn đảo của Kiều Bắc Minh! Ô, núi lửa trên đảo đã tắt...” bọn ma đầu nghe nói đã thấy được hòn đảo thì ai nấy đều vui mừng, đồng tâm hiệp lực lái thuyền, đến trước khi trời chạng vạng thì quả nhiên phát hiện hải đảo ở phía trước mặt.

Bọn họ cho tàu cập bến, quăng mỏ neo xuống, chỉ thấy trên đảo có một hòn núi thật lớn, đỉnh núi đỏ như máu, trơ trọi chẳng có cỏ cây, gió thổi đến còn nghe mùi lưu huỳnh, nhưng trên sườn núi lại là một mảng màu xanh lục. Rừng trên đảo xum xuê cao ngất trời, chốc chốc trong rừng vọng ra tiếng gầm xé tim rách phổi, cũng không biết đó là quái thú gì, ở phía trước mặt chỉ thấy rất nhiều hoa dại, trong mùi thơm có pha lẫn vị tanh. Xà đảo khiến cho người ta có cảm giác kinh khủng, còn hòn đảo này thì đem lại cho người ta cảm giác bí hiểm, nhất là hòn núi phía trước, vừa nhìn thì thấy lòng chẳng yên.

Trời đã tối, bọn Mạnh Thần Thông tuy nôn tìm bí kíp võ công nhưng cũng không dám lên, bởi vậy vẫn ở trên thuyền, tâm trạng của mọi người rất phức tạp.

Bọn ma đầu vừa cảm thấy sung sướng, vừa lo sợ. Còn Lịch Thắng Nam thì sợ rằng Mạnh Thần Thông tìm được bí kíp võ công, từ đó chẳng ai có thể chế phục nổi y. Trái lại Lịch Thắng Nam thì vẫn bình thản như không. Kim Thế Di rất lấy làm lạ, chàng cảm thấy Lịch Thắng Nam bí hiểm khó lường như hòn đảo này. Đêm hôm nay tuy vẫn theo lệ cũ, thay phiên nhau trực đêm, nhưng không ai buồn ngủ. Đến trưa thì có hai con tê giác trong rừng chạy ra bị mọi người hợp lực đánh chết. Ai nấy đầu mệt đến rã rời, may mà chẳng còn mãnh thú nào chạy ra.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Thần Thông đã gọi mọi người ra, nói: “Hòn đảo này rất lớn, mãnh thú lại nhiều, không biết Kiều Bắc Minh giấu bí kíp võ công ở đâu, nếu chúng ta đều đi tìm, chỉ e mãnh thú sẽ phá hỏng con thuyền này, chỉ

bằng tôi và vợ chồng Vân Linh Tử sẽ ra đi xem trước, Diệt Pháp đại sư, Côn Luân tảo nhân và Kim Thế Di, Lịch Thắng Nam ở lại giữ thuyền. Tìm được bí kíp không phải là chuyện một ngày một bữa, từ rày về sau cứ thay phiên nhau đi tìm, đợi ta quay về rồi sẽ sắp đặt tiếp”. Mạnh Thần Thông không muốn Kim Thế Di tìm được bí kíp võ công, vì thế bảo chàng giữ thuyền, nhưng sợ rằng chàng sẽ lái thuyền bỏ chạy, bởi vậy mới để Diệt Pháp hoà thượng và Côn Luân tảo nhân canh giữ họ, võ công của Diệt Pháp tương đương với Kim Thế Di, Côn Luân tảo nhân thì thắng Lịch Thắng Nam, Mạnh Thần Thông để hai người này lại, nghĩ bụng có thể đủ ứng phó. Kim Thế Di đương nhiên biết tâm ý của y, nhưng Lịch Thắng Nam thì không hề có ý kiến gì, chàng đã hứa nghe lời Lịch Thắng Nam, bởi vậy cũng chấp nhận. Mạnh Thần Thông hình như không yên tâm, lại trịnh trọng dặn thêm: “Khi trời chạng vạng ta chắc chắn sẽ quay về. Nếu xảy ra chuyện gì đôi bên sẽ lấy tiếng hú làm hiệu, giúp đỡ lẫn nhau”.

Sau khi Mạnh Thần Thông và vợ chồng Vân Linh Tử bỏ đi, Kim Thế Di ngồi trong thuyền trò chuyện với Côn Luân tảo nhân, còn đối phương vẫn còn oán hận Kim Thế Di cho nên vẫn ngồi lặng lẽ một góc. Đến trưa thì Diệt Pháp hoà thượng hơi lo, đến chiều mà Mạnh Thần Thông vẫn chưa quay về.

Diệt Pháp hoà thượng chốc chốc thì ra bìa rừng mong ngóng, khu rừng tối mịt đến bí hiểm, chốc chốc chỉ có vài tiếng gầm của thú hoang, y sợ Kim Thế Di lấy thuyền bỏ chạy nên không dám đi xa, đến khi trời tối cũng chẳng thấy bóng dáng Mạnh Thần Thông đâu, chỉ đành quay về thuyền.

Lịch Thắng Nam cố tình hỏi: “Có phải Mạnh lão quái bảo trước khi trời tối chắc chắn sẽ quay về không?” Côn Luân tảo nhân nói: “Đúng thế”. Lịch Thắng Nam nói: “Giờ trăng cũng đã lên, tại sao y chưa quay về?” Côn Luân tảo nhân nói: “Ta làm sao biết?” Lịch Thắng Nam nói: “Y không quay về, chúng ta làm thế nào?” Côn Luân tảo nhân cũng hơi lo, nói: “Kim Thế Di, phải làm sao đây?” Diệt Pháp hoà thượng hừ một tiếng, thầm nhủ: “Mạnh Thần Thông không có ở đây, ta là đầu lĩnh của các người, người lại đi hỏi Kim Thế Di?”

Kim Thế Di nói: “Y không quay trở lại, chúng ta chỉ có hai con đường”. Côn Luân tảo nhân nói: “Hai con đường nào?” Kim Thế Di nói: “Đó là phải vào rừng tìm họ, nếu không chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này!” Diệt Pháp tức giận nói: “Nói càn, Mạnh Thần Thông võ công tuyệt thế, có nguy hiểm nào mà y không đối phó được. Y chỉ về muộn mà các người muốn tạo phản?” Côn Luân tảo nhân nói: “Vậy theo ý người thì sao?” Diệt Pháp nói: “Tiếp tục đợi, y nhất định sẽ quay về”. Lịch Thắng Nam cười lạnh: “Người kiên nhẫn thì cứ đợi một mình!” Diệt

Pháp nói: “Cái gì, người muốn bỏ chạy?” Lịch Thắng Nam nói: “Ta làm gì phải chạy, ta phải đợi xem kết cuộc của Mạnh Thần Thông!” Kim Thế Di nói: “Ta cũng mong y quay về, nhiều người thì dễ đối phó với nguy hiểm”. Côn Luân tản nhân thấy lời nói của chàng có hàm ý thì bất đồ hỏi: “Chẳng lẽ trong rừng ngoài dã thú còn có thứ gì đáng sợ?” Kim Thế Di nói: “Ta không biết. Ta chỉ biết sư phụ của ta có đến đây một lần, người cũng không dám vào sâu trong rừng, nhưng sau khi trở về thì nhiều lần dặn ta không được bước chân tới nơi này, nếu không có gì nguy hiểm, sao người lại bảo như thế? Võ công của Mạnh lão quái tuy rất khá, nhưng sư phụ của ta còn giỏi hơn y nhiều!” Côn Luân tản nhân vừa nghe bảo cả Độc Long tôn giả năm xưa mà còn không dám ở lại trên hòn đảo này thì lòng thấp thỏm lo âu. Diệt Pháp bực dọc nói: “Kim Thế Di, người đừng hòng dọa bọn ta!” Kim Thế Di cười nói: “Người không muốn nghe thì cứ bịt tai lại”. Diệt Pháp hậm hực trong bụng, nhưng thấy Côn Luân tản nhân không giúp mình mà trái lại còn hỏi han Kim Thế Di này nọ, y chỉ đành cố nén giận, không dám lên tiếng.

Đêm ấy mọi người không dám ngủ, suốt đêm thú hoang không ngừng gầm rú, Kim Thế Di kêu bọn chúng đốt một đống lửa to trên bãi biển, bởi vậy thú hoang mới không dám tới gần. Diệt Pháp hoà thượng và Côn Luân tản nhân đều trải qua một đêm căng thẳng, hôm sau mặt trời ló dạng mà chẳng thấy Mạnh Thần Thông lộ mặt. Kim Thế Di chợt nói: “Côn Luân tản nhân. Có phải người muốn lấy bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh không?” Côn Luân tản nhân nói: “Người bảo thế là ý gì? Nếu ta không muốn bí kíp võ công thì mạo hiểm ra biển làm gì?” Diệt Pháp thấy Côn Luân tản nhân bắt bẻ Kim Thế Di thì cười ha hả, xen vào: “Đúng là nói thừa!” Kim Thế Di lạnh lùng nói: “Người hãy nghĩ kĩ lại, chỉ e không phải nói thừa”. Một cơn gió từ trên núi thổi xuống, mang theo mùi lưu huỳnh, Côn Luân tản nhân nhìn lên hòn núi đỏ như máu, trong lòng chợt nổi lên nỗi lo lạ lùng, y buột miệng nói: “Bí kíp võ công gì cũng mặc kệ, ta muốn rời khỏi nơi quỷ quái này”.

Kim Thế Di nói: “Được, còn Diệt Pháp hoà thượng?” Diệt Pháp hoà thượng cả giận nói: “Các người làm quái gì thế?” Kim Thế Di nói: “Côn Luân tản nhân đã chấp nhận đi cùng ta, người không muốn đi thì một mình người cứ ở lại đây chờ Mạnh Thần Thông!” Diệt Pháp trợn tròn hai mắt, nhìn Côn Luân tản nhân: “Người muốn đi theo Kim Thế Di?” Côn Luân tản nhân nói: “Ta... ta...” Y ấp úng nói không nên lời. Diệt Pháp lớn giọng nói: “Được, người muốn đi cứ đi, nếu Mạnh Thần Thông không chết, người có chạy đằng trời y cũng không tha cho người”. Côn Luân tản nhân nghĩ lại, nếu mình đi theo Kim Thế Di chắc chắn sẽ kết oán với

bọn Mạnh Thần Thông, y vẫn còn thềm thuổng bí kíp võ công, vả lại cũng hơi sợ Mạnh Thần Thông bởi vậy không khỏi phân vân.

Diệt Pháp nói: “Chúng ta rất cuộc là người cùng phe, có phước cùng hưởng có nạn cùng chia; nếu một mình người đi theo Kim Thế Di, hừ, hừ, chỉ e người mặc cho y sai khiến”. Côn Luân tản nhân bị y nói như thế thì càng tăng thêm nỗi lo lắng, cho nên chẳng nói gì nữa. Kim Thế Di nói: “Nếu bọn ta muốn sai khiến người, đâu cần phải cho người thuốc giải?” Diệt Pháp nói: “Đó là vì có lão Mạnh trên thuyền mà thôi”. Kim Thế Di cũng cười lạnh: “Chẳng qua Mạnh Thần Thông chỉ muốn lợi dụng các người đối phó ta, người tưởng y thật sự muốn chia cho người hưởng bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh?” Hai bên đều muốn dùng lời nói lôi kéo Côn Luân tản nhân cho nên tranh cãi nhau, Diệt Pháp hoà thượng không nén được, nạt lớn: “Kim Thế Di nhà người dám ly gián bọn ta, hãy ném một trượng của ta!”

Kim Thế Di vận công phu Đại lực kim cương thủ chém xéo ra một chưởng, keng một tiếng, chàng gạt được cây thiền trượng của Diệt Pháp ra, nhưng bản thân chàng cũng loạng choạng thối lui ba bước. Chàng không có binh khí, cho nên hơi thua thiệt, còn Diệt Pháp hoà thượng bồng cây trượng xuống chưởng của Kim Thế Di chỉ như bổ xuống đá, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Côn Luân tản nhân kêu lên: “Họa phước chưa biết mà hai người đã mất hòa khí”.

Ngay lúc này, trong rừng vọng ra tiếng hú dài, Diệt Pháp kêu lên: “Lão Mạnh gọi chúng ta”. Rồi y múa cây thiền trượng, đâm vào thân thuyền hai cái lỗ lớn rồi chặt gãy cột buồm, cười lạnh nói: “Kim Thế Di, ta xem người có thể ra biển được không?” Rồi y quát lớn: “Côn Luân tản nhân, người có đi hay không?” Côn Luân tản nhân thầm nghĩ, nếu muốn sửa thuyền lại thì ít nhất cũng mất vài ngày, Mạnh Thần Thông quay ra thì Kim Thế Di đừng hòng thoát, thế là đã quyết ý nên chạy theo Diệt Pháp hoà thượng vào rừng!

Kim Thế Di cười: “Hay lắm, hay lắm, bọn chúng đều đã đi hết cả rồi. Chúng ta bỏ hai ngày sửa thuyền lại, chỉ mong trong vòng hai ngày này Mạnh Thần Thông không quay trở lại, chúng ta có thể bỏ rơi bọn ma đầu ấy”. Lịch Thắng Nam chột nói: “Không, đã đến đây thì lẽ nào về tay không?” Kim Thế Di nói: “Cô nương còn muốn bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh?” Lịch Thắng Nam nói: “Các đời nhà tôi đều mong muốn có được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, nay chỉ còn lại một mình tôi mà lại bỏ mất thời cơ tốt, tôi làm sao ăn nói với tổ tiên các đời? Huống chi tôi vẫn chưa trả thù!” Kim Thế Di nói: “Nhà họ Lịch chỉ còn lại một

mình cô nương, cô nương không thể đem tính mạng ra cá cược. Còn chuyện báo thù, chúng ta cứ để Mạnh Thần Thông bị vây trên quái đảo này, y không có thuyền bè, dù cho trong rừng không nguy hiểm, y cũng không thể vượt biển khơi trở về trung thổ, coi như cô nương cũng đã báo được thù!” Lịch Thắng Nam nói: “Không, tôi phải lấy cho bằng được bí kíp võ công! Huynh có còn nhớ lời hứa hay không? Lúc đầu huynh nói với tôi thế nào?” Kim Thế Di thở dài: “Được, tôi đã hứa sẽ cùng cô đi tìm bí kíp võ công, nếu cô không chịu buông xuôi, chúng ta đành đem tính mạng ra cá cược!”

Lịch Thắng Nam nhướn miệng cười, nói: “Cũng không đến nỗi mất mạng, dù có chết, chúng ta cũng chết bên nhau, chẳng phải là chuyện đáng mừng sao?” Kim Thế Di giật thót tim, tránh ánh mắt của nàng, Lịch Thắng Nam nói: “Bức tranh đâu?” Kim Thế Di nói: “Tôi vẫn mang theo bên mình. Tôi chẳng hiểu gì bức tranh này cả, đem theo có ích gì đâu?” Lịch Thắng Nam cười nói: “Huynh không cần thì đưa cho tôi”. Kim Thế Di ngạc nhiên nói: “Chả lẽ cô nương hiểu?” Lịch Thắng Nam nói: “Huynh cứ mặc kệ, hãy đưa cho tôi. Sau này sẽ có lợi”. Kim Thế Di lấy làm ngạc nhiên, chỉ cảm thấy sau khi lên đảo này Lịch Thắng Nam càng trở nên bí hiểm khó lường, chàng hơi nghĩ ngợi rồi đưa bức tranh ấy cho nàng.

Hai người cùng vào trong rừng, cây rừng xum xuê, bên trong âm u, không biết có quái vật gì đang ẩn nấp, dù Kim Thế Di lớn gan cũng hơi sợ. Hai người cẩn thận dò từng bước, chốc chốc lại thấy thú hoang chạy thóang qua, may mà thú hoang không đi thành đàn, chúng cũng chưa từng gặp người cho nên coi loài người là một loại quái vật, Kim Thế Di không động đến bọn chúng, bọn chúng cũng không dám đến quấy rầy.

Đi một hồi thì vào đến rừng sâu, Lịch Thắng Nam chợt kêu lên kinh hãi, Kim Thế Di nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy trên bãi cỏ có một cái xác, bước lại nhìn thì thấy cái xác đó chính là Tang Thanh Nương vợ của Vân Linh Tử, thiên linh cái của mù bị nứt một lỗ to, nhìn vào thì trống hoác, chắc là bị một con quái vật nào đó đã hút sạch sẽ não tủy của mù. Kim Thế Di thất kinh, thầm nhủ Tang Thanh Nương có thể khắc chế được cả sư tử hoặc cọp dữ, huống chi mù đi cùng Mạnh Thần Thông và Vân Linh Tử, có quái thú nào có thể đả thương được mù? Kim Thế Di bẻ cành cây đập cho mù rồi vội vàng dắt Lịch Thắng Nam rời khỏi nơi ấy.

Đột nhiên một tiếng gầm thật lớn vang lên, tựa như tiếng sấm mà không phải tiếng sấm, y chợt có một người gõ một cái trống lớn giữa không trung, tiếp theo là tiếng gầm gừ nghe chói tai, cuồng phong nổi dậy, muôn thú quáng quàng

tháo chạy, hổ gầm vượn hú nghe kinh tâm động phách. Kim Thế Di kêu lên: “Không xong!” Rồi kéo Lịch Thắng Nam nhảy lên một cái cây to, chỉ thấy một bầy thú hoang chạy về hướng họ, chạy phía trước là một con hổ vằn, phía sau là các loài mãnh thú như sư tử, gấu đen, báo kim tiền, lợn rừng, bò rừng... Bầy thú hoang dẫm đạp lên nhau tựa như một tai họa lớn lao sắp ập xuống đầu chúng!

Kim Thế Di đánh đá lửa, châm vào một cành cây khô rồi ném xuống, lập tức lửa bốc cháy phừng phừng, Lịch Thắng Nam phát ra một trái độc vụ kim châm liệt diêm đạn, trái đạn rơi trúng con cọp đi đầu nổ bùng ra, con cọp thất kinh đổi hướng, chạy được mười mấy trượng thì ngã lăn xuống chết không kịp ngáp. Bầy mãnh thú ở phía sau đạp qua người nó tiếp tục phóng về phía trước, số là khi thú hoang bỏ chạy, nó cứ nhắm mắt chạy theo con ở phía trước, con cọp ấy tuy chết nhưng chúng vẫn chạy theo hướng của nó. Lịch Thắng Nam hơi bình tĩnh lại, nàng toát mồ hôi lạnh thầm nhủ: “May mà đã dọa con hổ đổi hướng, nếu không bầy mãnh thú dồn tới dù võ công cao đến mức nào cũng chẳng chống trả nổi!”

Nàng vừa mới hơi bình tĩnh thì chợt nghe tiếng gầm như xé tim rách phổi lúc này vang lên, lần này lại càng gần hơn, lỗ tai cả hai người đều nhói đau, trong chớp thì thấy có một con quái thú xuất hiện, khắp người con quái thú lông màu vàng tựa như sư tử, chi trước đặc biệt dài, trông giống như vượn tay dài, di chuyển nhanh như gió, con thú phóng vào giữa bầy mãnh thú, nhảy bổ lên lưng một con sư tử, con sư tử ấy lập tức nằm cuộn tròn chẳng dám động đậy, mười mấy con mãnh thú xung quanh đều nằm phục xuống đất không dám chạy.

Con quái thú bóp vỡ đầu con sư tử, hút sạch sê tủy não rồi ăn tiếp não của hai con mãnh hổ, lại bóp chết thêm một con báo kim tiền, móc tim của nó ra. Kim Thế Di nói: “Té ra quái vật này đã hại Tang Thanh Nương”. Lịch Thắng Nam đứng nép sát vào người Kim Thế Di, khẽ hỏi: “Quái vật gì mà lợi hại đến thế!” Con quái thú này tên gọi kim mao thoa, chuyên ăn thịt sư tử và hổ. Tôi đã từng nghe sư phụ nói, nay mới gặp. Đợi nó ăn xong tôi sẽ trừ nó!” Lịch Thắng Nam nói: “Con quái thú này rất hung dữ, đừng chọc giận nó thì hơn!”

Con quái thú ăn no xong thì vuốt nhẹ đầu hai con mãnh hổ bên cạnh nó, sau đó hú dài một tiếng, bầy mãnh thú như được phóng thích nên cuống cuồng tháo chạy, chỉ có hai con mãnh hổ bị nó vuốt đầu vẫn nằm yên chẳng dám động đậy. Xem ra nó giữ hai con mãnh hổ này để từ từ dùng sau.

Con kim mao thoa đứng lên bằng hai chân sau, đi vài vòng, nó tựa như phát giác được điều gì đó, đột nhiên gầm lớn một tiếng phóng vọt lên như điện chớp, Kim Thế Di thất kinh cứ tưởng là nó đã phát hiện ra mình, thế là vội vàng bề một

cành cây, đang định nhảy xuống thì ngay lúc đó chợt nghe tiếng kêu kinh tâm động phách, đó là tiếng kêu của Côn Luân tản nhân, tiếp theo là một tiếng quát lớn của Diệt Pháp hoà thượng, tiếng kêu thét và tiếng quát này hòa chung với tiếng gầm của con kim mao thoa khiến cả khu rừng đều chấn động!

Chỉ thấy ở dưới gốc cây cách đó không xa, Diệt Pháp đang múa cây thiền trượng ác đấu với con kim mao thoa, Côn Luân tản nhân thì bị dây rừng quấn lấy, đang cố gắng vùng vẫy!

Té ra Diệt Pháp hoà thượng và Côn Luân tản nhân nấp ở trên cây, cách con kim mao thoa tương đối gần, con kim mao thoa ăn no nê xong ngửi thấy mùi con người thì thú tính bộc phát, phóng vọt lên bắt họ. Côn Luân tản nhân nghe tiếng gầm của con thú thì hoảng hồn trượt chân rơi xuống ngay đám dây rừng. Đám dây rừng ấy tựa như có tri giác, thế là xiết chặt lại làm y tức thở.

Kim Thế Di thấy thế thì cả kinh, vốn đó là loại dây ăn thịt người đáng sợ nhất trong rừng nhiệt đới, những động vật hung dữ như sư tử hay hổ sa vào cũng bị loại dây này xiết chết, chỉ trong vài canh giờ thì sẽ bị nó tiêu hóa.

Côn Luân tản nhân nhờ có nội công tinh thuần, tạm thời vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng, còn Diệt Pháp hoà thượng thì nguy hiểm hơn y, con kim mao thoa di chuyển nhanh như gió, móng vuốt bén như dao, Diệt Pháp hoà thượng triển khai Phục ma trượng pháp đánh đến gió mưa không lọt, cây cối xung quanh đều bị y đánh ngã rạp, nhưng con kim mao thoa thì không hề khiếp sợ, nó cứ chờ có chỗ trống thì thò vuốt vào chụp. Đang lúc kịch chiến chợt nghe con kim mao thoa gầm lớn một tiếng, tiếp theo là tiếng kêu thảm của Diệt Pháp hoà thượng, té ra con kim mao thoa bị y đánh trúng trên đầu, vai của Diệt Pháp hoà thượng cũng bị xé một mảng thịt, người và thú đột nhiên tách ra.

Con kim mao thoa bị y chọc giận bưng một hòn đá ném về phía Diệt Pháp, Diệt Pháp vung cây trượng, ầm một tiếng hòn đá bị y đánh vỡ thành bốn năm tảng nhỏ bắn ngược trở lại, nhưng con kim mao thoa có thần lực kinh người, Diệt Pháp hoà thượng tuy đánh rơi đá của nó, nhưng hổ khẩu cũng toé máu, con kim mao thoa gầm lớn một tiếng rồi nhảy bổ tới như điện chớp, Diệt Pháp hoà thượng thấy đầu nó trúng đòn mà vẫn không chết, trong lòng đã khiếp sợ, lúc này hai tay của y đã tê rần, không thể nào chống đỡ nổi, thấy con kim mao thoa nhảy bổ tới thì thầm kêu: “Mạng ta đã xong!”

Lúc này Kim Thế Di đang chạy đến chỗ Côn Luân tản nhân, chưa kịp cứu Côn Luân tản nhân thì thấy Diệt Pháp hoà thượng gặp nguy, chàng không kịp suy nghĩ, lập tức dùng chân lực nội gia phóng cành cây trong tay của mình bay ra, con

kim mao thoa da đồng xương sắt, chẳng hề xem càn cây này vào đâu, nó không hề né tránh mà vẫn cứ nhảy bổ tới, nào ngờ càn cây đã cắm trúng vào mắt của nó.

Con kim mao thoa bị Kim Thế Di đâm mù một mắt thì gầm lớn, ngã nhào xuống đất lăn lộn, trong chớp mắt lại nhảy bổ tới Kim Thế Di, nhưng trong lúc này Kim Thế Di cũng đã lấy được thanh kiếm của Côn Luân tảo nhân, chàng đánh ra một chiêu Tinh hải phù sai, múa ra mấy mươi đóa kiếm hoa, con kim mao thoa biết lợi hại, nhảy lướt qua đầu Kim Thế Di, trở tay chụp vào bối tâm của chàng, dù Kim Thế Di né tránh nhanh nhẹn, lớp vải ở phía sau lưng cũng bị nó xé rách!

Đang lúc kịch chiến thì Côn Luân tảo nhân kêu lớn: “Diệt Pháp đại sư, Diệt Pháp đại sư!” Té ra nhân lúc Kim Thế Di chặn con kim mao thoa cho y, y lại bỏ chạy. Côn Luân tảo nhân vừa kinh vừa giận, thầm nhủ: “Người mồm thì cứ bảo người cùng phe, thế mà khi gặp nạn lại bỏ ta mà chạy!”

Nếu Diệt Pháp cứu Côn Luân tảo nhân, ba người hợp lực sẽ dễ dàng giết con kim mao thoa, giờ đây chỉ có một mình Kim Thế Di đối phó với nó thì rất mất sức. Côn Luân tảo nhân thấy con kim mao thoa điên cuồng nhảy bổ tới, hung hãn tuyệt luân, hình như Kim Thế Di chỉ có thể phòng thủ, y càng thất kinh hơn, trong bụng vừa thầm mắng Diệt Pháp hoà thượng, vừa van vái cho Kim Thế Di giết chết được nó.

Thật ra Diệt Pháp hoà thượng bỏ chạy không hoàn toàn vì sợ mà là muốn Kim Thế Di và con kim mao thoa lưỡng bại câu thương, còn việc sống chết của Côn Luân tảo nhân thì y chẳng thèm để ý đến.

Con kim mao thoa này có sức mạnh đến vô cùng, cực kì nhanh nhẹn, Kim Thế Di ác đấu với nó gần cả nửa canh giờ mà chẳng hề chiếm được phần tiện nghi, bất đồ thầm lo trong lòng. Chàng chợt nhớ lại sư phụ đã từng nói, dù mãnh thú hung dữ đến đâu, rốn cũng là nơi yếu nhất của nó. Khi con kim mao thoa đứng thẳng người dậy thì Kim Thế Di đâm thẳng mũi kiếm vào rốn của nó, con kim mao thoa quả nhiên hoảng sợ, không né tránh thì nằm phục xuống để cho Kim Thế Di đâm vào những chỗ khác của nó.

Kim Thế Di thấy nó tựa như một cao thủ, biết tránh thực lấy hư, bất đồ thầm ngạc nhiên trong bụng. Da trên người nó cứng rắn như sắt thép, mũi kiếm đâm vào thì bị bật ngược trở lại, Kim Thế Di quyết định chỉ đâm vào mắt và rốn của nó, con kim mao thoa không dám nhảy lên vỗ, lại phải lo cho con mắt còn lại nên bót hung dữ đi. Kim Thế Di vận chân lực nội gia, vỗ ra mấy chưởng vào người nó, tuy không làm nó bị thương, nhưng cũng khiến cho nó đuối sức.

Khi Kim Thế Di đang chiếm thượng phong, chợt nghe một tiếng gầm nhúc tai vọng tới, lại có một con kim mao thoa lớn hơn xông ra. Kim Thế Di hoảng hồn thầm nhủ: “Một con kim mao thoa đã khó ứng phó, thêm một con nữa, có lẽ mình và Lịch Thắng Nam còn thoát được, Côn Luân tản nhân chắc chắn sẽ làm món điểm tâm cho chúng!”

Chàng nghĩ chưa dứt thì con kim mao thoa đang đấu với chàng hú dài một tiếng, lộn người một vòng, thoát khỏi kiếm thế của Kim Thế Di, nó đến rất nhanh, mà chạy càng nhanh hơn, trong chớp mắt hai con kim mao thoa hợp lại với nhau, an ủi lẫn nhau, xem ra đó là một cặp vợ chồng, con vừa mới đấu với chàng là con đực, con đến sau là con cái.

Kim Thế Di nhìn đôi kim mao thoa không chớp mắt, chàng đề phòng chúng lại nhảy bổ tới, không ngờ chàng đã phát hiện một hiện tượng kì lạ, chỉ thấy con kim mao thoa cái phát ra tiếng kêu khếch khếch, nó nằm cuộn tròn dưới đất tựa như bị phát bệnh sốt, toàn thân nó run bần bật, con đực quàng tay ôm con cái, tựa như truyền hơi ấm cho nó, một cặp thú với ba con mắt nhìn chăm chăm Kim Thế Di, tựa như sợ chàng sẽ đột nhiên tấn công.

Kim Thế Di thấy cảnh ấy thì ngẩn người ra, thầm nhủ: “Té ra nó bị thương bởi Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông”. Con kim mao thoa tuy mình đồng da sắt, đao thương bất nhập, nhưng bị khí âm hàn của Tu la âm sát công đánh vào tâm tạng nên chịu không nổi, tiếng gầm dần dần trở thành tiếng rên, càng khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Đây là cơ hội tốt để trừ hai con kim mao thoa, không biết thế nào mà Kim Thế Di chần chừ trước cảnh yêu thương của bọn chúng, chàng thầm nhủ: “Quân tử không thừa lúc người ta lâm nguy!” Vặn nhất con kim mao thoa cái dưỡng thương xong thì hậu hoạn vô cùng! Đang lúc chàng chần chờ chưa quyết định thì ở trong rừng sâu lại vọng ra tiếng hú xuyên mây vỡ đá!

Kim Thế Di kinh hoảng, tiếng hú này còn kinh khủng hơn tiếng gầm của con kim mao thoa, đó cũng chẳng phải tiếng rú của Mạnh Thần Thông hay Vân Linh Tử.

Rõ ràng trong rừng còn có một quái nhân nữa, hai con kim mao thoa nghe tiếng rú ấy thì như nghe tiếng gọi của chủ nhân, con đực sốc con cái lên lưng, quay đầu nhìn Kim Thế Di, thấy chàng không đuổi theo thì lộ vẻ cảm kích, thế rồi chạy như bay về hướng phát ra tiếng rú, đồng thời gầm lên tựa như trả lời chủ nhân!

Lịch Thắng Nam lặng lẽ bước đến bên cạnh Kim Thế Di, cười nói: “Thật nguy hiểm, may mà hai con quái thú bỏ chạy mất, không biết tiếng rú lúc nãy là của loại quái thú gì?” Kim Thế Di lo lắng trùng trùng, chàng không kịp trả lời Lịch Thắng Nam, vội vàng chạy đến giải cứu cho Côn Luân tản nhân.

Hai con kim mao thoa bỏ đi, hai con mãnh hổ ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, rồi đột nhiên nó lắc đầu vẩy đuôi đến bên cạnh chàng, trong mắt lộ vẻ cảm kích, Kim Thế Di thấy chúng không có ác ý thì cười rằng: “Khắc tinh của các người đã đi, không ai lấy mạng các người nữa, các người hãy trở về đi!” Hai con mãnh hổ nằm phục xuống liếm chân Kim Thế Di, Lịch Thắng Nam chỉ thấy chúng đáng yêu nên vuốt ve đầu chúng. Lúc này trông chúng ngoan ngoãn như con mèo nhà.

Hai con mãnh hổ bỏ đi, Lịch Thắng Nam cười rằng: “Kim mao thoa chuyên hút não tủy của hổ và sư tử, nếu không sợ kinh động đến kim mao thoa, tôi quả thật muốn giữ hai con hổ này lại”.

Kim Thế Di vung kiếm chém dây ăn thịt cứu Côn Luân tản nhân, chàng phải vất vả lắm mới cứu được y ra, Côn Luân tản nhân bị sưng đỏ mình mảy, may mà Lịch Thắng Nam có đem theo thuốc, nàng bảo Kim Thế Di bôi lên cho y, y mới bớt đỡ đau.

Kim Thế Di cười khổ: “Thắng Nam, cô còn muốn tiếp tục tìm bí kíp võ công nữa không?” Côn Luân tản nhân sau khi thoát hiểm vẫn còn chưa hết sợ, Lịch Thắng Nam chưa trả lời thì y đã lên tiếng: “Khu rừng này còn đáng sợ hơn cả Mạnh lão quái. Ta chỉ mong có thể rời khỏi nơi này, ta chẳng cần báu vật gì cả”. Lịch Thắng Nam cười nói: “Người không muốn đi nhưng ta lại muốn, dù có chết ta vẫn không đổi ý. Kim Thế Di, huynh có sợ không?” Kim Thế Di cười nói: “Tôi đã hứa với cô nương, dù quái vật đáng sợ hơn tôi cũng không đổi ý”. Côn Luân tản nhân thấy họ tiếp tục đi sâu vào trong, y không dám quay ra một mình nên chỉ đành theo họ.

Kim Thế Di vừa đi vừa nói: “Kim mao thoa còn dễ đối phó, nhưng chủ nhân của kim mao thoa e rằng cả ba người chúng ta cũng không địch lại nổi, điều tôi lo lắng chính là quái nhân này!” Côn Luân tản nhân nói: “Ta cũng nghi ngờ tiếng hú lúc nãy là của con người!”

Lịch Thắng Nam kêu lên: “Cái gì! Lúc nãy là tiếng hú của con người?” Kim Thế Di thầm để ý, nhưng thấy nàng tuy kinh ngạc nhưng không hề lo sợ, trái lại chỉ thấy ánh mắt của nàng lấp lánh, trong niềm ngạc nhiên có một chút vui mừng,

vì Kim Thế Di và nàng đi bên nhau đã lâu, hai người có chút tâm ý tương thông nên chàng mới cảm nhận được.

Sau khi rời khỏi Xà đảo, Kim Thế Di cảm thấy Lịch Thắng Nam rất bí hiểm, nhất là lúc này! Chẳng lẽ Lịch Thắng Nam đã biết trong rừng có quái nhân? Nhưng đây là lần đầu tiên nàng ra biển, trước đó nàng không hề biết hòn đảo này nằm ở đâu, nếu bảo nàng đã biết trước ở đây có quái nhân thì đó là chuyện không thể.

Chính là:

Ra biển cùng thiếu nữ kì lạ, chuyện gì cũng thấy như mộng lung.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -